

Hồi thứ bảy mươi hai

Những chuyện hãi hùng trong quỷ cốc

Cả đoàn bảy người đi một lúc, bỗng nghe tiếng nước chảy bì bõm thì ra đã đến bờ sông. Đoàn người ngược dòng đi lên chừng nửa dặm bỗng ngó thấy một căn nhà nhỏ.

Bảy người mừng rỡ khôn xiết, tăng gia cước lực chạy nhanh hơn.

Khi đến gần nhìn rõ thì đây không phải là toà nhà mà là một miếu, tường xiêu vách đổ. Đang lúc mưa rào tầm tã mà gặp toà miếu này để ẩn mưa thì dù dột nát đến đâu cũng còn hơn ở ngoài trời.

Cửa miếu đã tan nát. Mọi người vào trong bỗng ngửi mùi hôi hám xông lên nồng nặc.

Phương Di phải gắng gượng đi một lúc khá lâu, vết thương ở trước ngực nằng lại nổi cơn đau cực kỳ khó chịu. Bất giác nàng chau mày nghiêng răng.

Từ Thiên Xuyên bẻ những mảnh bàn ghế bằng gỗ trong miếu đốt lửa lên để mọi người hơ quần áo.

Trên trời mây đen mỗi lúc một dày, trận mưa mỗi lúc một lớn.

Từ Thiên Xuyên đã chuẩn bị rất chu đáo. Lão lấy lương khô trong bọc ra chia cho mọi người ăn.

Mộc Kiếm Bình nhìn Vi Tiểu Bảo cười hỏi:

- Lúc này đại ca đã động chân động tay vào bánh lát của Lưu sư ca?

Vi Tiểu Bảo trợn mắt lên hỏi lại:

- Đâu có? Ta làm gì mà bảo đụng chân đụng tay vào?

Mộc Kiếm Bình hỏi:

- Hừ! Đại ca còn không chịu nhận ư? Thế thì làm sao Lưu sư ca lại trúng thuốc mê té xỉu?

Vi Tiểu Bảo vẫn không chịu, cãi:

- Y trúng thuốc mê đâu? Trúng lúc nào mà sao ta không thấy gì hết? Y vẫn bình yên ngồi đó thôi!

Mộc Kiếm Bình bữu môi nói:

- Đại ca lại giả ngây giả dại rồi. Tiểu muội không nói nữa.

Phương Di ngồi bên cũng đầy lòng ngờ vực. Ban đầu Lưu Nhất Chu chụp lấy Vi Tiểu Bảo, nàng còn ở đằng xa nên không trông thấy rõ ràng.

Sau nàng thấy hai người ngồi nói chuyện ở dưới gốc cây mới rón rén tiến lại gần ẩn vào trong rừng nhìn Lưu Nhất Chu lấy từng tấm bánh một ở trong bọc đưa ra. Thủy chung hắn vẫn dăm dăm nhìn Vi Tiểu Bảo phòng gã trốn chạy. Không hiểu tại sao chỉ trong nháy mắt, Lưu Nhất Chu lại hôn mê té xuống.

Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Không chừng trong ruột Lưu sư huynh có bệnh kinh niên. Bệnh chứng phát tác bất ngờ nên té xỉu không biết gì nữa.

Lưu Nhất Chu cả giận đứng phắt dậy quát lên:

- Người... Người...

Phương Di trợn mắt lên nhìn Vi Tiểu Bảo nói:

- Người hãy qua đây!

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Người lại muốn đánh người ta chứ gì? Ta chả dại gì mà đến bên người nữa.

Phương Di nói:

- Người không nên thốt ra những lời làm thương tổn đến thể diện Lưu sư ca. Dù là con nít cũng nên giữ mồm giữ miệng.

Vi Tiểu Bảo lè lưỡi ra không nói gì.

Lưu Nhất Chu thấy Phương Di hai lần tỏ vẻ ra về phe với mình thì trong lòng khoan khoái, nghĩ thầm:

- Thằng quỷ con này vừa thâm hiểm vừa hư đốn. Quả nhiên Phương sư muội đối với ta có lòng yêu mến.

Trong bọn người này, Từ Thiên Xuyên là thuộc hạ của Vi Tiểu Bảo, Ngô Lập Thân cùng Ngao Bưu cảm kích gã đã cứu mạng chỉ còn Phương Di là uy hiếp gã.

Vũ trụ mỗi lúc một tối đen. Bảy người ngồi quan một đống lửa. Toà miếu này dột quá, nước mưa tưới vào chẳng còn mấy chỗ khô ráo.

Đột nhiên trên đầu Vi Tiểu Bảo nước mưa nhỏ xuống rồi chảy tới bả vai từng giọt một.

Gã nghiêng người sang mé tả, nhưng mé tả cũng có nước mưa chảy xuống.

Phương Di nói:

- Bên này không dột, người qua đây mà ngồi.

Vì Tiểu Bảo ngồi yên không trả lời, nàng lại nói:

- Người đừng sợ. Ta không đánh đâu.

Vì Tiểu Bảo cười ha hả ngồi sang bên nàng.

Phương Di ghé miệng vào tai Mộc Kiếm Bình khẽ nói mấy câu.

Mộc Kiếm Bình vừa cười khúc khích vừa gật đầu. Cô ghé vào tai Vì Tiểu Bảo khẽ nói:

- Phương sư tỷ bảo coi như người nhà nên đánh đòn và quản cố người đừng để đắc tội với Lưu sư ca nữa. Sư tỷ còn bảo tiểu muội hỏi đại ca có hiểu ý tứ của y không?

Vì Tiểu Bảo kê tai cô hỏi nhỏ:

- Coi như người nhà là thế nào? Ta không hiểu.

Mộc Kiếm Bình lai thông ngôn cho Phương Di hay.

Phương Di nguýt gã một cái rồi bảo Mộc Kiếm Bình:

- Ta đã phát thệ thì vĩnh viễn ta nhớ lời, tiểu Quận chúa bảo y cứ yên dạ.

Mộc Kiếm Bình lại nhắc từng câu của nàng cho Vì Tiểu Bảo nghe.

Vì Tiểu Bảo ghé tai Mộc Kiếm Bình hỏi:

- Phương cô nương đã coi ta như người nhà, còn muội muội thì sao?

Mộc Kiếm Bình mặt đỏ bừng, "hứ" một tiếng rồi giơ tay lên đánh gã.

Vì Tiểu Bảo cười ha hả nghiêng mình né tránh. Đồng thời gã ngó Phương Di gật đầu lia lịa.

Phương Di nửa ra mỉm cười, nửa ra dần dỗi. ánh lửa chiếu vào khiến mặt nàng càng xinh đẹp.

Lưu Nhất Chu ngồi cách xa ba người, dỏng tai lên nghe nhưng không rõ chỉ phảng phất thấy những câu "Lưu sư ca"... "như người nhà". Hắn không nghe rõ đầu đuôi nhưng trông thấy ba người cười nói hể hả ra chiều thân mật và hiển nhiên coi hắn như người ngoài. Hắn không nhịn được nổi lòng ghen tức, căm hận.

Phương Di lại ghé tai Mộc Kiếm Bình khẽ bảo cô:

- Tiểu Quận chúa hãy hỏi y coi: Y đã dùng cách gì làm cho Lưu sư ca mê man té xuống?

Vi Tiểu Bảo thấy vẻ mặt Phương Di nổi tính hiếu kỳ, liền bảo Mộc Kiếm Bình:

- Lúc ta đi tiểu tiện xoay lưng lại liền xát thuốc mê vào tay trái rồi trở lại dùng bàn tay này mân mê những tấm bánh. Dĩ nhiên bánh có thuốc mê bám vào rồi. Ta lại dùng tay mặt cầm lấy tấm bánh để mình ăn mà không đụng tay trái vào. Cô đã hiểu chưa?

Mộc Kiếm Bình đáp:

- Té ra là thế!

Cô nói lại với Phương Di. Nàng liền hỏi:

- Người lấy thuốc mê ở đâu?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Bọn thị vệ ở trong cung đã cho ta. Khi ta cứu Lưu sư ca của nàng cũng dùng thứ thuốc mê đó.

Lúc này mưa lớn như đổ nước xuống. Trên mái miếu vang lên những tiếng lộp độp. Vi Tiểu Bảo phải kê miệng vào bên tai Mộc Kiếm Bình để nói cô mới nghe rõ.

Lưu Nhất Chu trong lòng nóng nảy, bỗng đứng phắt dậy tựa lưng mạnh vào cột.

Đột nhiên những tiếng "rắc rắc" vang lên. Mấy phiến ngói ở trên đầu rớt xuống.

Nguyên toà phá miếu này đã hủ nát lại bị mưa to gió lớn dĩ nhiên không chống nổi. Những con trận cùng ngói gạch, đất cát trút xuống tơi bời.

Từ Thiên Xuyên la lên:

- Nguy rồi! Toà miếu này sắp sập! Chúng ta phải chạy ra cho mau không thì chết cả bây giờ!

Bảy người hấp tấp chạy ra khỏi miếu chưa được mấy bước, bỗng nghe những tiếng "âm âm" rùng rợn. Cả toà miếu đổ sập xuống.

Giữa lúc ấy lại nghe tiếng vó ngựa dồn dập. Mười mấy con ngựa từ mé đông nam phóng nước đại chạy tới.

Chỉ trong khoảnh khắc, đoàn ngựa chạy gần đến nơi. Trong bóng tối đã nhìn thấp thoáng thấy bóng đoàn kỵ mã. Trên lưng con ngựa nào cũng có người cưỡi.

Bỗng thanh âm khàn khàn của một lão già cất lên:

- Trời ơi! Chỗ này có toà miếu nhỏ tưởng ẩn mưa được, ai ngờ lại sập xuống rồi!

Một người khác lớn tiếng hỏi:

- Này! Lão hương! Các vị đến đây làm chi?

Từ Thiên Xuyên đáp:

- Bọn tại hạ ẩn mưa trong miếu. Ai ngờ miếu sập, suýt nữa chết cả lũ.

Một người khác chửi um lên:

- Mẹ kiếp! Sao lại có trận mưa lớn thế này? Ông trời phát điên rồi chắc?

Một người khác hỏi:

- Triệu lão Tam? Ngoài toà tiểu miếu này, gần đây còn có căn nhà hoặc một nơi sơn động nào không?

Tiếng lão già đáp lại:

- Có thì có đấy... nhưng có cũng như không.

Một hán tử ra chiều bực tức cất tiếng thoá mạ:

- Con bà nó! Có hay là không có?

Lão già đáp:

- ở đây đi về phía tây bắc bên thung lũng có một toà quý ốc, nhưng trong toà nhà thường thường ác quỷ xuất hiện, chẳng ai dám mò tới. Như vậy chẳng khác gì ngôi miếu này, có chỗ ẩn mà không vào được.

Lập tức mọi người lớn tiếng nhao nhao cả lên, kẻ cười, người chửi bới.

- Lão gia đây không sợ quỷ ốc.

- Có ác quỷ càng tốt, mở ra làm đồ điểm tâm.

Lại có người quát:

- Dẫn đường mau lên! Mình không muốn tắm mà ở ngoài trời mưa thì còn thú vị gì nữa?

Triệu lão tam nói:

- Các vị lão gia! Lão hán này chỉ sợ chết yếu không dám tới đó. Lão hán khuyên các vị đừng đến là hơn. Đây đi về phía bắc chừng hơn ba chục dặm là có thị trấn.

Mọi người không chịu đáp:

- Mưa lớn thế này ai mà chịu đựng được ba chục dặm đường. Đừng lồi thoi nữa! Hãy dẫn chúng ta tới đó. Đông người thế này làm sao phải sợ quỷ?

Triệu lão tam nói:

- Được rồi! Vậy cứ đi về phía tây bắc đến một khúc quanh rồi theo đường núi tiến vào thung lũng. Chỉ có một nẻo đường duy nhất không sợ lạc lối đâu...

Mọi người không chờ lão nói hết đã tung ngựa chạy về ngả tây bắc.

Triệu lão tam cười lừa, ngần ngừ một chút rồi bắt lừa chạy về phía đông nam.

Từ Thiên Xuyên hỏi:

- Ngô nhị ca! Vi hương chủ! Chúng ta làm thế nào?

Ngô Lập Thân ngập ngừng đáp:

- Lão phu xem chừng...

Nhưng lão lại nghĩ việc này nên theo chủ ý của Vi Tiểu Bảo liền hỏi:

- Xin Vi hương chủ liệu định nên làm thế nào?

Vi Tiểu Bảo là đứa con nít sợ quỷ, nói không ra lời, đáp:

- Ngô đại thúc nói đi...! Tại hạ chẳng có chủ ý gì...

Ngô Lập Thân nói:

- ác quỷ gì đâu? Đó là người quê mùa nói nhăng nói càn. Dù có quỷ thật thì chúng ta cũng có thể liều mạng với nó.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Có thứ quỷ không nhìn thấy, khi thấy nó thì trở tay không kịp nữa.

Hiển nhiên gã tỏ ra sợ quỷ.

Lưu Nhất Chu lớn tiếng:

- Chúng ta qua lại giang hồ thì còn sợ gì yêu ma quỷ quái? Dầm mưa thế này thì chỉ nửa giờ là mắc bệnh.

Vi Tiểu Bảo thấy Mộc Kiếm Bình run bần bật xem chừng khó chống nổi giá lạnh, liền nói:

- Được rồi! Chúng ta cứ tới đó. Nếu thấy ác quỷ thì phải coi chừng mới được.

Bảy người liền theo lời Triệu lão tam đã chỉ dẫn tiến về phía thung lũng mặt tây bắc. Đêm tối mờ nhìn không rõ đường, chỉ thấy trong rừng cây có làn nước trắng xóa. Đó là một thác nước nhỏ.

Vì Tiểu Bảo nói lên tiếng:

- Người ta bảo đi không thấy đường là bị quỷ bùng mắt.

Từ Thiên Xuyên nói:

- Thác nước kia là đường đó. Cạnh thác nước tất có đường nhỏ đi lên.

Ngô Lập Thân nói:

- Đúng thế!

Rồi lão men thác nước đi ngược lên núi. Mọi người theo sau tiến về phía trước.

Bỗng nghe mé tả rừng cây có tiếng ngựa hí thì biết là mười mấy hán tử cưỡi ngựa vừa rồi đang đi bên kia. Từ Thiên Xuyên tự hỏi:

- Không hiểu lai lịch bọn cưỡi đó thế nào?

Nhưng hán nghĩ rằng hán cùng Ngô Lập Thân liên thủ với nhau thì có dụng phải bọn võ sư tầm thường hàng mấy chục người cũng chẳng đáng ngại.

Đoàn người lội qua thác nước bước cao bước thấp tiến vào rừng.

Trong rừng càng tối tăm hơn. Bỗng nghe phía trước có tiếng đập cửa binh binh. Quả nhiên có nhà thật.

Vì Tiểu Bảo vừa kinh hãi vừa mừng thầm. Gã chợt thấy người vươn tay ra nắm lấy tay trái gã. Bàn tay này rất mềm mại.

Tiếp theo bên tai gã có tiếng nói:

- Đừng sợ chi hết!

Chính là thanh âm Phương Di.

Tiếng đập cửa vẫn vang lên không ngớt, mà thủy chung không có ai ra mở.

Bảy người tiến lại gần thì phảng phất thấy một toà nhà đen sì.

Bọn khách cưỡi ngựa lớn tiếng hô:

- Mở cửa! Mở cửa! Cho vào trú mưa một chút!

Kêu cửa hồi lâu, trong nhà chẳng thấy động tĩnh gì.

Một người trong bọn lên tiếng:

- Dễ thường nhà này không có người ở.

Người khác nói:

- Triệu lão tam đã bảo là quỷ ốc thì còn ai dám ở? Chúng ta vượt tường vào quách.

Bỗng thấy bạch quang lấp lánh. Hai người đã rút khí giới ra nhảy qua tường vào trong mở cổng.

Cổng lớn vừa mở, mọi người kéo ùa vào.

Từ Thiên Xuyên lăm bắm:

- Bọn này quả là người võ lâm, nhưng xem chừng bản lãnh không lấy gì làm cao thâm cho lắm.

Bảy người cũng vào theo.

Trong cổng là một cái sân rộng. Qua sân đến toà đại sảnh.

Một người hạ cái bọc vải dầu xuống mở lấy đá lửa bật lên. Hắn thấy trên bàn trong sảnh đường có đèn nến liên châm lửa thắp.

Mọi người thấy trước mắt sáng sủa thì vừa vững tâm vừa mừng thâm.

Trong sảnh đường trần thiết bàn ghế kỷ trà bằng gỗ tử đàn, ra vẻ một nhà quý phái.

Từ Thiên Xuyên bụng bảo dạ:

- Nhà cửa quét tước sạch sẽ, bàn ghế đồ đạc không chút bụi bặm mà sao không có người ở?

Bỗng nghe một hán tử lên tiếng:

- Căn đại sảnh này rất sạch sẽ thì trong nhà có người ở mới phải.

Một đại hán khác lớn tiếng hô:

- Này này! Trong nhà có ai không? Trong nhà có ai không?

Toà đại sảnh vừa cao vừa rộng, tiếng la vọng quanh quẩn hồi lâu không ngớt. Tiếng vọng hết rồi, bốn bề ngoài tiếng mưa rào sầm sập, không còn thanh âm nào khác.

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau ra chiều kinh dị.

Một lão tóc bạc hỏi Từ Thiên Xuyên:

- Các vị cũng đều là bạn hữu giang hồ cả chứ?

Từ Thiên Xuyên đáp:

- Tại hạ họ Hứa. Còn mấy người nữa là gia nhân. Bọn tại hạ đến thăm người quen ở Sơn Tây. Không ngờ dọc đường lại gặp trận mưa lớn quá! Quý tính quan gia là gì?

Lão kia gật đầu, thấy bảy người này có già nua, có trẻ nít lại có đàn bà con gái nên không nghi ngờ gì cả. Lão không trả lời câu hỏi của Từ Thiên Xuyên, tự hỏi một mình:

- Toà nhà này thật là cổ quái!

Một hán tử khác la lên:

- Trong nhà có ai không? Hay chết sạch cả rồi?

Hồi lâu vẫn không thấy tiếng người đáp lại.

Lão già ngồi trên ghế trở vào sáu người nói:

- Sáu các người vào phía sau xem có ai không?

Sáu hán tử rút khí giới cầm tay vào hậu viện. Người đi trước tay cầm cây đèn. Cả sáu người cúi lom khom bước thật chậm, vẻ mặt có ý sợ hãi.

Tiếng chân đá vào cửa và tiếng quát hỏi vang lên không ngớt mà chẳng thấy gì khác lạ. Thanh âm mỗi lúc một xa, hiển nhiên toà nhà rất rộng, đi mãi không hết.

Lão già lại trở bốn người khác nói:

- Kiểm ít củi khô đốt đuốc lên đi tìm xem có thấy gì không?

Bốn hán tử vâng lệnh làm ngay.

Bọn Vi Tiểu Bảo bảy người ngồi ở ngưỡng cửa, chẳng ai nói năng gì.

Trừ mười hán tử đi vào phía sau, ngoài sảnh đường chỉ còn tám người đều mặc áo vải ra dáng bang chúng trong bang hội nào đó mà cũng giống tiêu khách của một tiêu cục. Trong lúc nhất thời chưa hiểu rõ lai lịch bọn này.

Vi Tiểu Bảo không nhận được hỏi Phương Di:

- Tỷ tỷ bảo trong nhà này có quỷ không?

Phương Di đáp:

- Dĩ nhiên là có. ở đâu mà chả có chết? Người chết rồi là biến thành quỷ.

Vi Tiểu Bảo run bắn người lên, thân hình co rúm coi rất thảm hại. Gã không biết sợ trời sợ đất là gì mà chỉ sợ ma quỷ.

Lưu Nhất Chu hăm gã:

- Những loài ác quỷ trong thiên hạ đều khinh khi người lương thiện mà lại sợ kẻ hung tàn và chuyên nhất trẻ con. Người lớn chan dương khí đang cường thịnh, nên quỷ chết treo hay quỷ to đầu đều trốn lánh.

Phương Di thò tay qua vạt áo đưa ra nắm tay Vi Tiểu Bảo, bảo gã:

- Người sợ ma quỷ nhưng ma quỷ sợ người hơn. Hễ thấp lửa lên là ma quỷ trốn biệt.

Bỗng nghe tiếng bước chân vang dội. Sáu hán tử đi trước vào phía sau điều tra đã trở ra sảnh đường. Tên nào cũng lộ vẻ kinh dị, hốt hơ hốt hải mỗi người nói một câu:

- Chẳng thấy người nào nhưng khắp nơi đều quét tước rất sạch sẽ...
- Trên giường trải chăn đệm đầy đủ. Gầm giường toàn để giày đàn bà.
- Tủ áo treo đầy y phục phụ nhân, không có lấy một cái áo đàn ông!

Lưu Nhất Chu lớn tiếng la:

- Nếu thế thì toàn là nữ quý. Khắp nơi trong nhà đều có nữ quái.

Mọi người quay lại nhìn hần, không ai nói gì.

Lão già cất tiếng hỏi bọn hán tử:

- Trong bếp có gì không?

Một hán tử đáp:

- Nồi niêu bát đĩa đều rửa rất sạch, nhưng trong vò gạo không còn một hạt.

Đột nhiên nghe tiếng bốn người bọn sau la lên những tiếng quái gở, hốt hoảng chạy ra.

Lão già nhảy vọt lên toan chạy vào phía sau tiếp ứng vì lão sợ bọn chúng chạm trán địch nhân, thì cả bốn đại hán đã nhảy vào nhà đại sảnh. Những bó đuốc chúng cầm trong tay đều tắt hết. Tên nào cũng la lớn:

- Người chết! Người chết! Người chết lắm quá!

Vẻ kinh hoàng lộ ra ngoài mặt.

Lão già sa sầm nét mặt hỏi:

- Các người làm gì mà nhớn nhác thế? Ta cứ tưởng gặp cường địch, còn người chết thì việc gì mà sợ?

Một đại hán cãi:

- Có phải bọn tại hạ sợ đâu? Nhưng thấy... là chuyện ly kỳ cổ quái.

Lão già lại hỏi:

- Chuyện gì mà ly kỳ cổ quái?

Một hán tử khác đáp:

- Dãy nhà bên đông đều đặt linh vị người chết. Gian nào cũng vậy, không hiểu cộng được đến bao nhiêu chiếc?

Lão già trầm ngâm một lát rồi hỏi tiếp:

- Có người chết hay cổ quan tài nào không?

Hai hán tử đưa mắt nhìn nhau rồi đáp:

- Không... không nhìn rõ, dường như không có thì phải.

Lão già nói:

- Đốt nhiều đóm đuốc lên rồi chúng ta vào cả coi. Không chừng đây chỉ là một ngôi từ đường thì là chuyện thông thường.

Tuy lão nói hời hợt như không, nhưng thanh âm hiển nhiên ra chiều gượng gạo, vì lão biết rõ quyết chẳng phải là ngôi từ đường thông thường.

Bọn hán tử thủ hạ của lão chẳng nề nang gì nữa, bẻ ngay bàn ghế trong nhà đại sảnh làm đuốc đốt lên rồi kéo vào hậu viện.

Từ Thiên Xuyên bảo những người đồng bọn:

- Các vị hãy ngồi chờ đây để lão hán đi xem sao?

Rồi lão chạy theo bọn kia.

Ngao Bưu hỏi Ngô Lập Thân:

- Sư phụ! Lai lịch bọn đó thế nào?

Ngô Lập Thân lắc đầu đáp:

- Ta cũng chưa nhận ra. Nghe khẩu âm thì dường như ở giải đất Kỳ Tây, chứ không giống bọn Ưng trảo tử ở Lục Phiến Môn. Không chừng là bọn buôn lậu, nhưng sao chúng lại không đem theo hàng hoá?

Lưu Nhất Chu xen vào:

- Bọn đó chẳng có chi đáng kể, sợ là sợ bọn nữ quý trong toà nhà này có một số lớn rất lợi hại?

Hắn nói rồi thè lưỡi ra ngó Vi Tiểu Bảo.

Vi Tiểu Bảo lại run lên, nắm chặt lấy tay Phương Di. Lòng bàn tay gã ướt đầm mồ hôi.

Mộc Kiếm Bình ngập ngừng hỏi:

- Lưu... Lưu sư ca!... Sư ca đừng hăm dọa người ta được không?

Trong lòng cô cũng rất xôn xao sợ hãi.

Lưu Nhất Chu đáp:

- Tiểu Quận chúa! Cô bất tất phải lo sợ chi hết, vì cô là cành vàng lá ngọc, bất cứ loài ác quỷ nào cũng phải kinh hãi mà lánh cho xa, chứ không dám xâm phạm tới. ác quỷ ghét nhất là bọn thái giám ái nam ái nữ.

Phương Di mày liễu dựng ngược, trong lòng phẫn nộ, toan lên tiếng mạt sát hắn, nhưng nàng nín nhịn, không nói gì.

Sau một lúc, lại nghe tiếng bước chân vang lên, mọi người đã trở về nhà đại sảnh.

Vi Tiểu Bảo thở phào một cái. Gã hơi yên tâm được một chút.

Từ Thiên Xuyên khẽ nói:

- Quả nhiên trong hết mọi gian nhà đều đặt linh đường, cả thảy đến hơn bốn chục toà. Mỗi toà linh đường đều có năm sáu hoặc bảy tám bài vị. Xem chừng mỗi toà linh đường để thờ người chết cho một nhà.

Lưu Nhất Chu hỏi:

- Ha ha! Thế thì trong toà nhà này có đến mấy trăm ác quỷ hay sao?

Từ Thiên Xuyên lắc đầu. Lão là người biết nhiều hiểu rộng mà cũng chưa từng nghe thấy chuyện quái lạ như ở đây.

Sau một lúc lâu, lão thủng thảng nói:

- Kỳ nhất ở chỗ trước toà linh đường nào cũng đều thấp nển.

Vi Tiểu Bảo, Phương Di, Mộc Kiếm Bình sợ quá đồng thời bật tiếng la hoảng.

Một hán tử lên tiếng:

- Lúc trước bọn tại hạ vào thì hiển nhiên chưa thấp một ngọn nào.

Lão già hỏi:

- Các người không nhớ lộn đấy chứ?

Hoà mình vào thế giới võ hiệp www.VietKiem.com - Thư Viện Trường Thiên Tiểu Thuyết Võ Hiệp Kỳ Tinh Online:

- Tính đến 01/01/2001, trên 100 bộ truyện kiếm hiệp hoàn tất và đang tiếp tục đưa nhiều bộ mới

- Các bài bình luận về nhân vật, tác giả, tác phẩm kiếm hiệp

- Free life time 6 MB email account you@vietkiem.com

- Chat & bàn luận cùng các bằng hữu khắp nơi có cùng sở thích trên forums, chatroom.

- Tranh ảnh phim kiếm hiệp

- Mailling list nhận tin tức kiếm hiệp mới
- Truyện dã sử võ hiệp, truyền thuyết,...
- Sách dạy tự luyện võ công.
-

All 3 address in 1:

<http://hello.to/kimdung> , <http://come.to/kimdung> , <http://VietKiem.com>